

**ВПЛИВ ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНИХ ЧИННИКІВ
НА ФОРМУВАННЯ ПРОГРАМНО-МЕТОДИЧНОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІГРОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ
У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ ХХ – НА ПОЧАТКУ –ХХІ СТОЛІТТЯ**

Постановка проблеми. Аналіз психолого-педагогічних чинників, що впливали на вітчизняний досвід програмно-методичного забезпечення ігрової діяльності дітей дошкільного віку вказує на значимий історичний період, що охоплює другу половину ХХ століття – початок ХХ століття (1959-2005 рр.), та характеризується створенням першої програми навчання й виховання дітей дошкільного віку з виділенням ігрової діяльності в окремий розділ та започаткуванням наукових розробок щодо методики керівництва нею. Такі новації демонструють розуміння значимості ігрової діяльності для формування особистості дітей дошкільного віку.

Викладене дає підставу визначити проблему вивчення психолого-педагогічних чинників, що впливали на історичний досвід програмно-методичного забезпечення ігрової діяльності дітей дошкільного віку в Україні другої половини ХХ – початку ХХІ століття як актуальну перспективу в педагогічному аспекті, що має не лише теоретичне значення, а й практичну цінність щодо реформування базисної ланки освітньої системи у сучасних умовах. Водночас аналіз наукової літератури засвідчує, що до цього часу не було здійснено цілісне історико-педагогічне дослідження, яке на основі ретельного вивчення фактичного історико-педагогічного досвіду з'ясувало б тенденції і закономірності програмно-методичного забезпечення ігрової діяльності дітей дошкільного віку у зазначений період і визначило б його роль у теорії та практиці сучасної дошкільної освіти.

Враховуючи недостатнє теоретичне висвітлення означеної проблеми в історично-педагогічному аспекті та її значущість для теорії і практики сучасної української дошкільної освіти, задекларована вищеозначена тема дослідження є актуальною.

Мета статті: проаналізувати основні психолого-педагогічні чинники, що впливали на вітчизняний досвід програмно-методичного забезпечення ігрової діяльності дітей дошкільного віку є період, що охоплює другу половину ХХ століття – початок ХХ століття.

Відповідно до мети визначено наступні **завдання**:

- розкрити сутність понять дослідження;
- виявити і теоретично обґрунтувати основні психолого-педагогічні погляди, що вплинули на теорію та практику ігрової діяльності дітей дошкільного віку в Україні у період другої половини ХХ – початку ХХІ століття.

Щоб простежити розвиток вітчизняного досвіду програмно-методичного забезпечення ігрової діяльності дітей дошкільного віку, що охоплює другу половину ХХ століття – початок ХХ століття розглянемо теорію періодизації запропоновану Г. В. Касьяновим. Автор виділяє три етапи українського «національного відродження» (або «націотворення»): перший – з кінця ХVІІІ ст. – до кінця 20-х років ХХ ст.; другий – кінець 50-х – 1960-ті роки; третій – друга половина 1980-х – 90-ті роки [3].

О. В. Сухомлинська пропонує «Історико-педагогічний процес: нові підходи до загальних проблем», що ж до розвитку української національної педагогічної думки, яка відстає в часі, автор вважає за доцільне визначити періоди її розвитку подані у таблиці 1 «Періоди розвитку української національної думки»:

Таблиця 1

<i>I-ий період</i>	Педагогічна думка
ІХ –ХVІ ст.	Княжої доби
<i>II період:</i>	Педагогіка в контексті
1959 – сер. ХVІІ століття:	слов'янського Відродження
<i>III період:</i>	Педагогічна думка і школа Козацької
друга половина ХVІІ-ХVІІІ століття: (українського барокко)	доби

<i>IV період:</i> XIX століття -1905 рік педагогічне просвітництво в Україні	Становлення модерної педагогічної думки
<i>V період:</i> 1905-1920 рр.:	Педагогічна думка і школа в період визвольних змагань українського народу
<i>VI період:</i> 1920-1991 рр.:	Українська педагогічна думка школа за радянських часів

Для нашого дослідження доцільно розглянути шостий період розвитку педагогічної думки обіймає 1920-1991 роки панування формаційно-партійного дискурсу та радянськими ідеологами. Цей період був складним, суперечливим і різноманітним. Автор поділяє його на певні етапи (таблиця 2 «Етапи шостого періоду»).

<i>I – 1920-1933 рр.:</i>	Етап експериментування й новаторства
<i>II – 1933-1958 рр.:</i>	Українська педагогіка як «складова російської радянської» культури
<i>III – 1958-1985 рр.:</i>	Українська педагогічна думка у змаганнях за демократичний розвиток
<i>IV – 1985-1991 рр.:</i>	Становлення сучасного етапу розвитку української педагогічної думки в рамках радянського дискурсу
<i>V – 1991 р.:</i>	Розвиток педагогіки і школи в Українській державі

У контексті дослідження важливим є *третій етап* - українська педагогічна думка у змаганнях за демократичний розвиток. Розвиток педагогіки й школи поза національним контекстом частково переривається в 60-х роках, коли було зроблено певні кроки (і досить плідні) поєднати ідеї наукової і народної педагогіки, внести національний компонент у навчально-виховний процес.

Друга половина 80-х – 90-ті роки ХХ ст. – це *четвертий етап*

Київський університет імені Бориса Грінченка, 2012
“національного відродження”, який у зв'язку з утворенням Української держави поклав початок широкому використанню ідей народної педагогіки, зокрема у виховному процесі різних закладів освіти, починаючи з дошкільних. Вони мали (та й мають донині) переважно фольклорно-етнографічний характер та колорит [9].

Таким чином шостий період ми розглядаємо як період розвитку української педагогічної думки, коли українська педагогіка розвивалась як «складова російської радянської культури». У цей час широке залучення жінок до сільськогосподарства і промислового виробництва сприяло розгортанню системи дошкільного виховання в Україні, створення програмно-методичного забезпечення, внаслідок чого виник інтерес до вивчення ігрової діяльності практиками та науковцями.

У контексті даного дослідження цінними є ґрунтовні праці з історії дошкільної педагогіки З.Н. Борисової та Л.В. Артемової. Зокрема З.Н. Борисовою здійснене фундаментальне дослідження становлення та розвитку системи дошкільного виховання в західноєвропейській, українській та російській педагогіці. Важливим для нас є науковий аналіз періодів: «Радянського дошкільного виховання» та «Громадське дошкільне виховання в Україні за часів незалежності» [11].

Основні методи вивчення історії педагогіки, зокрема конкретно-історичний підхід до фактів і явищ, класифікація та узагальнення, ретроспективний аналіз, типологізація, статистична обробка матеріалів обґрунтовані в дослідженнях Л.В. Артемової. Звернення до даного дослідження дало підстави обрати для ретроспективного аналізу III - Радянський період – 1920-1991 рр. та IV період державності з 1991 р. – Незалежна Українська держава [1].

Показовим щодо формування програмно-методичного забезпечення ігрової діяльності дітей дошкільного віку є період, що охоплює другу половину XX століття – початок XX століття (1959-2005 рр.), в якому орієнтовно можна визначити і охарактеризувати окремі етапи розвитку суспільства в Україні: 1959-1985 рр.: зміцнення тоталітаризму, ідеологізації, русифікація; 1985-1990

Київський університет імені Бориса Грінченка, 2012
рр.: перебудова, політизація; 1991-2005 рр.: демократизація, розбудова
незалежної Української держави.

На створення програмно-методичного забезпечення у досліджуваній період впливали певні чинники. *Чинник* — поняття, похідне від поняття «чинити», «діяти», «здійснювати певний вчинок, дію», тобто «те, що чинить, здійснює вплив, діюче». На процес розвитку програмно-методичного забезпечення ігрової діяльності дітей дошкільного віку впливають різні чинники, які зумовлені об'єктивними та суб'єктивними причинами, а також особливостями соціально-економічного розвитку суспільства.

На формування програмно-методичного забезпечення на теренах пострадянських держав найбільшого поширення набуло психологічне обґрунтування гри, що поєднує в собі погляди вчених, які розробили історичний підхід до походження гри, розуміння її соціальної сутності та психологічного механізму як своєрідної діяльності дитини. Даний напрям започаткований відомими психологами ХХ століття – Л.С. Виготським, О.В. Запорожцем, В.В. Зеньківським, О.М. Леонт'євим, С.Л. Рубінштейном, Д.Б. Ельконіним, Б.Г. Анан'євим, П.П. Блонським та ін. і має велике значення для формування сучасної теорії ігрової діяльності дітей.

З другої по третю чверть ХХ століття, коли категорія «діяльність» була виділена як провідна серед детермінант психічного розвитку дитини, плідно працювали у галузі розробки теорії ігрової діяльності О.М. Леонт'єв, О.В. Запорожець, Д.Б. Ельконін, Г.О. Люблінська та ін. вчені. Закономірними підставами для їхніх наукових знахідок слугували педагогічні погляди на гру всіх відомих діячів освіти минулого і нашого часу.

В педагогічній літературі розуміння гри як відображення дійсності життя вперше було обґрунтовано К.Д. Ушинським. Оточуюче середовище, на думку педагога, має сильний вплив на гру, «вона дає для неї матеріал набагато різноманітний і кращий того, який пропонує іграшкова лавка» [10; с. 439].

Безсумнівне значення для дошкільної педагогіки мають праці А.С. Макаренка, які впливали на становлення педагогічної теорії гри. У «Лекціях про виховання дітей», у розділі «Гра», він обґрунтував

Київський університет імені Бориса Грінченка, 2012

благотворний вплив гри для організації життя дітей у колективі [6; с. 43-53]. Теоретичні положення А.С. Макаренка дозволяють визначити педагогічні способи, прийоми формування дитячої уяви, що є одним із важливих психічних процесів, який впливає на ігрову діяльність дитини: «Дітям необхідні приклади «діяльних образів людей», які звали б дітей слідувати за собою» [7; с. 184]. Вивчення поглядів А.С. Макаренка на «хорошу гру» переконало нас у необхідності розглядати питання впливу гри на моральне виховання дитини у взаємозв'язку з іншими засобами виховного впливу - навчанням, працею, художньою літературою, мистецтвом.

А.П. Усова та Д.В. Менджерицька досліджували роль виховання у розвитку дітей через творчі ігри. У своїй доповіді на Всеросійській науковій конференції з дошкільного виховання «Вплив вихователя на розвиток творчих ігор дітей» Д.В. Менджерицька зазначила, «що не завжди діти самостійно обирають цінні і цікаві ігри ...», «в багатьох випадках це приводить до появи стереотипних, повторюваних з дня на день ігор, в яких мало відображаються враження, фантазії, ініціативи ...» [8; с. 29]. Таким чином педагог визначила значимість впливу вихователя на зміст гри.

Психолог Д.Б. Ельконін на підставі своїх досліджень зробив висновок, що центральне значення в дошкільному віці займають творчі ігри, в яких дитина відтворює ту чи іншу роль. Вчений визначив обставини, за яких рольова гра може розвивати дитину. На його думку, роль стає непривабливою, якщо в ній немає достатньо змістовних дій. Це призводить дослідника до ряду важливих для педагогіки висновків, зокрема про необхідність внесення в гру «тих сюжетів, які володіють найбільшим виховним значенням» [2; с. 32].

Теоретичні положення Д.В. Менджерицької, О.М. Леонтьєва та Д.Б. Ельконіна мали позитивний вплив на розробку питань педагогічної теорії гри та були втілені у практику суспільного дошкільного виховання.

Про гру як про різноманітної практичної пізнавальної діяльності написано в книзі А.А. Люблінської «Нариси психічного розвитку дитини». Вона визначила гру як форму придбання та уточнення знань, засіб дієвого освоєння знань, як спосіб переходу від незнання до знання. Автор обґрунтовує

Київський університет імені Бориса Грінченка, 2012
положення про те, що у грі проявляється розумова діяльність дитини, специфічна форма аналізу явища або об'єкту, що сприймається і наступного синтезу [5; с. 181].

Сучасні українські науковці (Л.В. Артемова, Н.В. Кудикіна, К.Й. Щербакова, Н.В. Гавриш та ін.) досліджують формування суспільної спрямованості дитини дошкільного віку у грі, розвиток моральних стосунків у творчих іграх тощо. За їхніми твердженнями, гра містить більші можливості для формування особистості дошкільників, ніж будь-яка інша діяльність, оскільки мотиви її мають велику спонукальну силу і дітям зрозуміле співвідношення мотиву і мети гри.

На початку ХХІ століття Н.В. Кудикіна, узагальнюючи здобутки попередніх наукових досліджень, наводить визначення ключових понять педагогіки, визначає функції ігрової діяльності, здійснює класифікацію ігор, на основі системно-діяльнісного підходу розробляє структуру ігрової діяльності й провідні підходи щодо методики педагогічного керівництва іграми різних видів.

За дослідженнями Н.В. Кудикіної структурна модель ігрової діяльності побудована як системно упорядкована сукупність взаємопов'язаних та взаємозалежних компонентів (мотиваційно-цільовий, змістовий, процесуально-операційний, контроль-оцінний і результативний). Всі компоненти гри взаємопов'язані, сутнісні зміни складових ігрової діяльності зумовлюють її перетворення в діяльність продуктивного характеру (наприклад, у трудову, навчальну). У структуру гри як діяльності органічно входять цілепокладання, планування, реалізація мети, а також аналіз результатів, у яких дитина повністю реалізує себе як суб'єкт діяльності. Мотивація ігрової діяльності забезпечується її добровільністю, можливостями вибору і елементами змагальності, задоволення потреби в самоствердженні і самореалізації. Структурні компоненти конкретних дитячих ігор мають різне змістове наповнення, що дало підставу науковцям для їх класифікації [4; с. 8-21].

Таким чином, основні положення психолого-педагогічних досліджень вплинули на формування програмно-методичного забезпечення ігрової діяльності дітей дошкільного віку і дозволили зазначити, що ігрова діяльність –

Київський університет імені Бориса Грінченка, 2012
це динамічна система взаємодії дитини з навколишнім середовищем, у процесі якої відбувається його пізнання, засвоєння культурно-історичного досвіду і формування дитячої особистості.

Список літератури:

1. Артемова Л.В. Історія педагогіки / Любов Вікторівна Артемова. – К.: Либідь. 2006. – 105 с.
2. Эльконин Д. Б. Психологические вопросы дошкольной игры: [сборник: «Вопросы психологии ребенка дошкольного возраста»] / Под ред. А.Н. Леонтьева и А.В. Запорожца. - М.: - Л.: Изд-во АПН РСФСР, 1948.- С.32
3. Касьянов Г.В. Теорія нації та націоналізму: [монографія] / Георгій Володимирович Касьянов. - К.: Либідь, 1999.- 352 с.
4. Кудикіна Н.В. Ігрова діяльність дітей: теоретичні основи й методика педагогічного керівництва // Її величність ГРА: теорія і методика організації дитячої ігрової діяльності в контексті наступності дошкільної та початкової освіти: зб. статей / за ред. Г.С.Тарасенко. – Вінниця: ВДПУ ім. Михайла Коцюбинського, 2009. –320 с.
5. Люблинская А.А. Очерки психического развития ребенка / Анна Александровна Люблинская. - М.: Изд-во АПН РСФСР, 1959. – 288 с.
6. Макаренко А.С. Избранные педагогические сочинения / Антон Семенович Макаренко. - М.: Изд-во АПН РСФСР, 1949. Кн.1. - С.43-53.
7. Макаренко А.С. Сочинения / Антон Семенович Макаренко. - М.: Изд-во АПН РСФСР, 1952. Т. VII. – 492 с.
8. Менджерицкая Д.М. Влияние воспитателя на содержание творческих игр детей: тезисы докладов к Всероссийской научно-практической конференции по дошкольному воспитанию. - М.: Учпедгиз, 1949. - С.29.
9. Сухомлинська О.В. Історико-педагогічний процес: нові підходи до загальних проблем / Ольга Василівна Сухомлинська. – К.: А.П.Н., 2003. – 68 с.
10. Ушинский К.Д. Педагогические сочинения: В 6 т. / Константин Дмитриевич Ушинский. – М.: Педагогика, 1988. – Т.2. – 494 с.

Київський університет імені Бориса Грінченка, 2012

11. Хрестоматія з історії дошкільної педагогіки / Упор. і авт. вступ. статей З.Н. Борисова, В.У. Кузьменко, за заг ред. З.Н. Борисової. К.: Вища школа, 2004. - 512 с.